

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan razven izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 18 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se p 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 8. novembra.

Nesmo prijatelji polemiki, a danes ne moremo drugače. V posamičnih slučajih nesmo hoteli odgovorjati, a sedaj nagromadilo se je dovolj gradiva, tedaj nam ne preostaje drugega, nego odgovorjati listom in gospodom, ki so pisali našo na adresu.

V prvej vrsti je naš uradni list, ki je v zadnji čas postal izredno bojevit, kakor bi mu bilo nekoliko „spravljivosti“ šinilo v sicer otrpnele ude. Prepirajoč se z „Wochenblattem“, spravil je s to polemiko v zvezo tudi slovenske liste, ki so zapali za plembi. Ker je mej temi listi naš list bil največkrat zaplenjen, menimo, da smo najbolj opravičeni, dati primeren odgovor.

Uradni list zatrjuje jako apodiktčno, da se za nazore in mnenja zaplenjenih listov tudi v bodoče ne bode brigal niti deželni zbor kranjski, niti kranjsko prebivalstvo. Ne vemo, kdaj in od koga je dobil uradni list pooblastilo, govoriti v imenu deželnega zbora in vsega prebivalstva v deželi, in to kar za vso bodočnost; to pa vemo prav dobro, da je našega mnenja ogromna večina kranjskega in sploh vsega slovenskega prebivalstva, da so se vsi slovenski časniki, izimši jedino brezuplivi naš tednik, izraževali in se še izražujejo v enakem smislu. Dalje pa tudi znamo, da ni posebno previdno prezirati javno mnenje, kakeršno se kaže v časopisih in da bi se vsak zastopnik naroda moral brigati za mnenje svojih volilcev, ker le slednji so mu dali mandat, nikdar pa uradni list, ki ima za prebivalstvo v deželi večinoma le toliko srca, kolikor kaže njegov „Anzeigeblatt“.

V drugej vrsti odgovorjati nam je listu, ki jako rad stavlja svojo luč na polovnik in nam je v svojej zadnji številki brez vsacega povoda naklonil nekoliko nauk in grajal „škandinavsko in

garibaldinsko politiko, ker niti prva niti poslednja ni prikladna našemu narodu“.

Da bi bila škandinavska ali garibaldinska politika prikladna našemu narodu, tega nikdar in nikjer trdili nesmo, čemu tedaj ta silni naskok? Mislimo pa, da se tudi iz škandinavske politike utegne posneti marsikaj dobrega, in do komolca bi morali hvalliti Boga, ko bi se škandinavskih zastopnikov odločnost in doslednost kdaj udomačila na naših tleh. Ako smo priobčili par člankov o škandinavskih razmerah, zgodilo se je to zaradi tega, da se naši čitatelji seznanijo z razmerami tam gori na severu Evrope, ker smo preverjeni, da mislec povsod najde kako dobro zrno; vsled tega pa menda vendar še ne tiramo škandinavske politike. Ko bi bil pisec omenjenega članka dosleden, kar pa nikakor ni, moral bi dati strog zaupnik, da se noben slovenski časopis ne sme pečati niti s francosko, niti z angleško politiko, ampak samo s tem, kar je v domačem kotičku. A v svojem stremljenju, govoriti ex cathedra, postal je nedosleden in, kar je sezidal v prvem stavku, podrl je v drugem. Evo dokaza!

Ko nam je ravno na polno sapo razkladal modrostno, da garibaldinske politike ne more odobravati itd., piše ad verbum:

„Komur so pa v politiki meje domače dežele preozke, ne treba mu zaradi tega iskati politike daleč za mejo; v Slovanstvu in pri naših bližnjih sosedih: Italijanih in Nemcih jo ima na razpolaganje kolikor hoče.“

To smo tudi mi znali, predno je omenjeni članek zagledal luč sveta, zaradi tega smo posegli v Italijo in priobčili članek o Garibaldi, in kar smo takrat rekli, to je tudi danes še naše preverjenje, „da so njegovi uspehi, njegove zmage in njegov značaj marsikoga mej nami navduševali v trdem boji, ki ga bijemo za svoj obstanek“.

Po tesnosrčnih nazorih omenjenega članka bi morda celo o Bismarcku ne bilo dovoljeno govoriti, kajti ta je v marsičem več zagrešil, nego mož na Capreri, čegar ime bi se niti izrekati ne smelo. Ker nas ni volja še dalje razpravljati to zadevo, moramo še jedenkrat vprašati: „Čemu vse to in kaj se s tem namerava?“

Preostaje nam še jeden list, naše barve, a nemški pisan. S tem listom prišli smo v protislovje zaradi deželnega zbora kranjskega. Najini mnenja sta različni. Mi namreč dosledno zanikavamo vse „velike politične uspehe“ letošnjega zasedanja, omenjeni list pa trdi, da so uspehi zares veliki in da je celo dra. pl. Schreya odpoved za našo deželo pomembnopolen dogodek „ein bedeutungsreiches Ereigniss“.

Kakor se vidi, sva daleč narazen; za tega delj ni nade, da se v kratkem pobotava, da se h krati zjedini, zlast ker nesmo tako prošinjenci dr. Schreyeve veljave, kakor pisatelj dopisov iz Ljubljane, ki se tudi v tem moti, da Slovenci dolgo neso spoznali kako nevaren, nespravljiv nasprotnik da je dr. Schrey. Takoj po prvem političnem nastopu spoznali smo dra. Schreya in, kdor je čital slovenske liste zadnjih let, uveril se je, da smo dostojno ocenjevali omenjenega nasprotnika.

A kljubu temu se nam vendar njegov odstop ne dozdeva tolike izredne važnosti, tolike pomembe za deželo. Iznebili smo se ga za zdaj, to je res, a kdo ve, kdo pride za njim. Če tudi druga osoba, vendar sigurno isti princip, in kje je potem hasen, kje politični uspeh? A recimo da nastopi na njegovo mesto druga spravljiva osoba — kar pa vztrajno dvomimo — kaj bode posledica? Nič drugega, nego da bode na desnici namestu 11 samo 10 glasov.

In ta desetorica bode z večino glasovala le v

LISTEK.

Dubrovski.

(Povest A. S. Puškina, poslovenil J. P.)

Peto poglavje.

(Dalje.)

Vladimir je povsili glavo; ljudje so obstopili nesrečnega gospoda. „Ti si naš oče,“ kričali so poljubujoč mu roki, „mi nečemo drugega gospoda, kakor tebe. Rajši umrjemo, kakor bi te zapustili.“ Vladimir jih je gledal in mračna čuvstva so ga razburjevala. „Stojte mirno,“ rekel jim je; „jaz bodem sam govoril s policijskimi uradniki.“ — „Govori, oče naš,“ zakričali so mu iz tolpe, „vzbudi vest tem zlodejem.“ Vladimir šel je k uradnikom. Šabaškin stal je v kapi, upirajoč roki v bok in prevzetno je gledal okrog. Predsednik sodišča, visok in debel mož kakih petdesetih let, rudečega obraza z brkami, zastokal je in rekel s hripavim glasom, zagledavši Dubrovskega: „In tako je, vam še jedenkrat ponovim, kar sem rekel: po razsodbi okrožnega sodišča je zdaj vaš gospodar Kirila Petrovič Trojekurov, katerega tu zastopa gospod Šabaškin. Ubogajte ga

vse, kar vam poreče; bolj ko ga boste spoštovali, rajši bo vas imel.“ Pri tej ostrej šali se je predsednik sodišča zahototal. Šabaškin in drugi člani so ga posnemali. Vladimir je kipel od nejevolje. „Dovolite vprašati, kaj to pomeni?“ vprašal je hladnokrvno veselega predsednika. — „To pomeni,“ odgovoril je prebrisani uradnik: „da smo prišli postaviti v posest Kirilo Petroviča Trojekurova in poprositi druge, da naj odidejo v božjem imenu.“

„Pa vi bi se bili zamogli prej obrniti k meni, kakor k mojim kmetom, ter objaviti vlastelinu, da je odstavljen od svoje oblasti . . .“

„Bivši vlastelin Andrej Gavrilovič Dubrovski umrl je po božjej volji; a kdo si ti?“ rekel je Šabaškin s predrznim pogledom: „mi vas ne poznamo, in vas tudi poznati nečemo.“

„Vaše blagorodje, to je naš mladi gospod,“ zaslišal se je glas iz tolpe.

— Kdo se je predrznil odpreti usta? rekel je grozeč predsednik: kak gospod? Vaš gospod je Kirila Petrovič Trojekurov . . . slišite tepci.

„Ta ni pravi!“ zaslišal se je zopet ravno ta glas.

— Da, to je punt! zaklical je on: starosta, he starosta, semkaj!

Starosta stopil je predenj.

— Poišči brz onega, ki se je predrznil ugovarjati meni; jaz ga bom . . .!

Starosta se je obrnil k tolpi, vprašujoč, kdo je govoril. Vsi so molčali. Kmalu nastalo je v zadnjih vrstah neko mrmranje, vedno je naraščalo in hitro spreobrnilo se v najstrašnejše tuljenje. Predsednik sodišča začel je mileje govoriti, skušal jih je pomiriti . . . „Kaj ga boste gledali,“ zakričali so sluga, „ljudje, zgrabite ga!“ in tolpa se je dvignila. Šabaškin in člani okrožnega sodišča skočili so v vežo in zaprli duri. „Ljudje, ulomite,“ zakričal je ravno ta glas, in tolpa začela je lomiti vrata. „Stojte!“ zakričal je Dubrovski, „tepci, kaj delate. Vi boste pogubili mene in same sebe; vsak pojdi domov in pustite me v miru. Ne bojte se, car je milostljiv: jaz ga bodem prosil, — on ne bode pustil, da bi mi trpeli krivico — mi vsi smo njegovi otroci; a kako se more on potegniti za vas, če se boste puntali in pobijali?“

Govor mladega Dubrovskega, njegov melodični glas in njegova veličastna postava imela sta zaželjeni uspeh. Narod je utihnil in razel se, dvor se je izpraznil, uradniki sedeli so v izbi. Vladimir stopil je žalosten na stopnice. Šabaškin odprl je

podredjenih, nikdar pa v temeljnih vprašanjih. Saj nam je zadnja seja dovolj jasno pokazala, kak duh vlada mej temi gospodi. Kljub vseh spravljenosti, kljub vseh „angenehmere Stimmung“, ki je navstala mej obema strankama, je Dežman brezozirno podrl statut Ljubljanskega mesta in pri tej priliki pokazal, da on in njegovi pristaši tudi brez Schreya dobro vedo, kako treba čuvati koristi njihove stranke in privilegije, kakršne jim daje dosedanji volilni red.

Deželni zbor kranjski.

(XV. (zadnja) seja dne 20. oktobra 1883.)

(Konec.)

V večernej seji poroča poslanec dr. Poklukar o nekaterih točkah poročila deželnega odbora. Na naše zudenje izvedeli smo pri tej priliki od dr. Poklukarja, da so dela za osušenje Ljubljanskega barja jako napredovala, dočim prebivalci barja ravno nasprotno trdijo. Dalje nasvetuje resolucijo do c. kr. vlade, naj bi se na podkovaški šoli zopet uvedel pouk v živinozdravništvu, kakor prej. Resolucija se vzprejme.

Poslanec dr. Dolenec predlaga, da se uvrsti vidra, ki jako škoduje ribištvu, mej roparske živali in naj se plačuje za uničenje vidre „taglia“, in sicer za staro 6 gld., za mlado pa 3 gld.

Predlog se vzprejme.

Deželni predsednik baron Winkler pove, ko se poroča o uredbi rek in tokov, da je predlagal že meseca aprila pri ministerstvu notranjih zadev, da se postavi v državni proračun za l. 1884 za varstvene zgradbe ob nabrežji Save pri Boričevem 20.000 gld., in da je ob enem ukazal cesarskim inženirjem izdelati dotični načrt, ki je bil izvršen meseca avgusta in ministerstvu takoj predložen. Na loga gospodov državnih poslancev bode, delati pri sl. državnem zboru na to, da se predlagana vsota vzprejme v državnem proračun.

Dr. Poklukar izreka za to gospodu deželnemu predsedniku gorko zahvalo.

Na vrsto pride poročilo dotičnega odseka o prenaredbi mestnega statuta Ljubljanskega.

Deželni glavar grof Thurn naznani, da se je poročevalec o tem predm tu, dr. Zarnik, odpovedal poslanstvu in da je odsek izvolil mesto njega poslanca Šukljeja za poročevalca.

Poslanec Šuklje nasvetuje, naj se statut vzprejme, kakor je predložen.

Dežman dalje nego poldrugo uro upije in rentati proti mestnemu statutu. Tudi jako nedostojno označuje Ljubljanske meščane, da so „ordinäre Bürger“, da so mestu „nur zur Last“ in da ne gre, kakor je to v novem statutu določeno, v drugem volilnem redu pomešavati „ordinäre Bürger“ in častne meščane kakor krompir in zelje. Konečno se izjavi, da bode glasoval proti statutu.

Poslanec Murnik ugovarja Dežmanu in podpira nasvet odseka, da se predloži statut, ker se mora predložiti v smislu § 40. deželnega reda, v Najvišje potrjenje.

Dežman zdaj prebere iz poročila deželnega odbora l. 1880, ki mu ga je dvorni svetovalec dr. vitez Kaltenegger, bivši deželni glavar, stoprav v zadnjem trenutku pisal, da je bil predložen statut že po Kalteneggerji l. 1879, a da je bil kot že davno sklenjen vrnen od nekega sekcijkega šefa v ministerstvu notranjih zadev. Nikakor pa ni bil, kakor je to zvijačno trdil Dežman, v smislu § 40. deželnega reda predložen v Najvišje potrjenje.

Poročevalec Šuklje, ugovarja Dežmanu, brani odsek predlog. Za „epitheton ornans“ „ordinäre Bürger“ bodo Ljubljanski meščani se gosp. Dežmanu zahvalili.

Pri glasovanju se predlog odseka, da se statut predloži Najvišjemu potrjenju, ne vzprejme.

O pravicah gledaliških ložnih posestnikov nasvetuje poročevalec Kersnik, ker ni vsa zadeva juridično popolnem jasna, da se izroči deželnemu odboru.

Predlog g. Šukljeja glede ustanovitve poljedelske, oziroma vinorejske šole na Dolenjskem in dotična prošnja kmetijske podružnice Novomeške izroči se deželnemu odboru, da v prihodnjem zasedanju o njej poroča in predloge stavi.

Gospodični Ivani Föderl dovoli se za ustanovitev šole za napredovalna ženska ročna dela v Ljubljani 500 gld. podpore in sklense se prošnja do trgovskega ministerstva, da bi podpiralo to šolo in dovolilo kako vsoto iz državnega zaklada.

Ribiškemu društvu kranjskemu dovoli se 30 gl. podpore.

S tem je dnevni red končan.

Deželni glavar, grof Thurn, zahvalivši se deželnemu predsedniku baronu Winklerju za podporo vlade, zakliče Nj. Veličanstvu presvetlemu cesarju trikratno: Slava in živio! čemur poslanci navdušeno pritrdijo. Potem prijavi deželni glavar, da je zbor zaključen.

Deželni predsednik baron Winkler poudarja, da je bilo delovanje deželnega zbora koristno za domovino in vso Avstrijo.

Poslanec dr. Poklukar se konečno zahvali deželnemu glavarju grofu Thurn-u za nepristransko vodstvo obravnav, in seja je bila pri kraju.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 8. novembra.

Odsek četvorice ogerske delegacije je v torek obravnaval okupacijski kredit ter ga konečno po malem črtanju vzprejel v znesku 7,307.000 gld. Odgovarja na vprašanja delegatov

opravičeval se je minister Kállay najprvo, da ni predložil poročila o obnem položaji v zasedenih pokrajinah, ker da se je malo spremenilo in je že itak lani obširno poročal. Minister Kállay je objavil, da se je izmed 2500 ubeglih Hecgovci že 2000 povrnilo ter da se ne upirajo več nabiranju vojaških novincev. Začetkom pretečenega meseca so se nabori vršili brez vsakeršnih neredov. Tekoči davki in zastanki plačevali so se letos marljivo, dasi ni bila jedna boljših letin. Gozdi da so največji zaklad obeh pokrajin in je le žeteli, da bi se avstrijski državljeni z večjimi kapitalijami udeleževali tega trgovinstva. Jako važna bi bila železnica iz Bosne do morja za prevažanje lesovja in rudnin. Železnica od Save do Adrije, ker ozkotirna, po mislih ministrovih nikakor ne bode škodovala prometu na Reki.

V prvostolnici česke zemlje vršil se je v nedeljo znamenit dogodek; uresničila se je Čehom mnogo let gojena želja, da se je doslej samostojno predmesto Vyšehrad spojilo z zlato Pragom. Ta čin vršil se je v nedeljo slovesno, ob navzočnosti deželnega nadmaršala, obeh županov in mestnih odbornikov ter mnogo druge oficijalne gospode. Poudarjal se je slovansk značaj obeh mest in omenjalo se je prerokovanje Libušino, ki je dejala, da vidi vzdigovati se mogočno mesto, kojega slava sega do nebes. — Nemcem je to spojenje seveda velik trn v peti. „N. Fr. Pr.“ jadicuje, da se je ondu za veke zgubil mandat nemškega državnega poslanca. Posebno pa se dela „D. Ztg.“ jako žalostno ter napada vlado, da pri vsakej priliki ugaja strastnim željam českega ljudstva. Po njenih mislih bi se moralo čisto molčati o slovanskem značaju „zlate Prage“, dasi je nad 80 odstotkov njenih stanovnikov česke narodnosti. Po njenih mislih je vsaki narodnostni pokret slovanskih narodov že politična demonstracija.

Vprašanje o hrvatskem banu je rešeno v tem zmislu, kakor smo poročali v predvčeršnjem listu. Prednik barona Ramberga na vojaškem poveljniškem mestu v Zagrebu, fzm. Fran baron Filipović, je prevzel ponujano mu bansko dostojanstvo ter se bode v kratkem imenoval. Sekcijski načelniki se bodo izbrali po njegovi želji. — Volitve v Zagrebški mestni zastop se vrše z jako slabim zanimanjem. V torek je iz 1113 volilcev samo 268 volilcev prišlo posluževati se volilne pravice. Voljeni so bili: Ant. Eisenhut, Juraj Crnadak, Vladko Mažuranić, Aleksa Hondl, dr. Kontak, dr. Lobmayer, Josip Altman, Ignacij Sieber in Ljudovik Modec. Včeraj pa so bili v prvem volilnem razredu z 38 oddanimi glasovi izmed 86 volilcev voljeni: A. Vancaš, Aleksa Schauff, Milan Stanković in Karol pl. Pogledić.

Vnanje države.

Poročilo srbskega generala Nikolića, poveljnika vojski v upornih krajih, do vlade, da se mu bode kmalu posrečilo ukrotiti ustanek ter izvesti redno razmerje, je bilo, kakor se kaže, jako optimistično. Iz Belegagrada se poroča včerajšnjega dne, da so uporni vsi kraji mej Zajčarjem, Banjo in Knjaževcem. V nedeljo prispel je general Nikolić s svojim štabom v Vranjo. Istega dne je bila na cesti, ki pelje iz Zajčarja v Paraćin, bitka mej vojaki in ustaši. V Zajčarji je bilo včeraj po noči na zahtev kraljevega komisarja zaprtih več imenitnejših članov centralnega komiteta radikalne stranke

duri in začel je z globokim priklanjanjem zahvaljevati se Dubrovskemu, da se je milostljivo potegnil za nje.

Vladimir ga je poslušal s preziranjem in ničesar mu ni odgovoril. „Mi smo sklenili,“ nadaljeval je prisednik, „z vašim dovoljenjem prenočiti tukaj; kajti zdaj je že temno, a vaši kmetje utegnili bi nas napasti na potu. Skažite nam to milost, ukažite postlati v obednici; ko napoči dan, odpravimo se domov.“

„Storite, kar vam drago,“ odgovoril je Dubrovski, „jaz nesem več tukaj gospodar.“

To izgovorivši odšel je v sobo svojega očeta in duri za seboj zaprl.

Šesto poglavje.

„In zdaj je vse končano!“ rekel je Vladimir sam v sebi. „Zjutraj imel sem še svoj kot in svoj košček kruha; jutri moram zapustiti hišo, kjer sem se rodil. Moj oče, — zemljo, kjer on počiva, imel bo sovražnik, ki je kriv njegove smrti in moje revščine! . . .“ Vladimir je zaškrilpal z zobmi in njegove oči ustavile so se na podobi njegove matere. Slikar jo je predstavil opirajočo se na držaj, v belej jutranje obleki z rožo v laseh. „In ta podoba pride v roke vragu naše družine,“ — pomislil je Vladimir, — „vrgli jo bodo v čumnato za staro šaro z

zlomljenimi stoli vred, ali jo pa obesili v hodniku, da jo bodo zasmehovali njegovi pasji hlapeci; a v njegovej spalnici, v sobi, kjer je umrl oče, nastanil se bo njegov oskrbnik ali pa njegov harem. Ne, ne, tudi on ne sme imeti žalostne hiše, iz katere je pregnal mene.“ Vladimir zaškrilpal je z zobmi, strašne misli šinile so mu v glavo. Glasovi uradnikov prihajali so mu do ušes; oni so gospodarili, zahtevali zdaj to, zdaj drugo, in neprijetno so ga motili v premišljevanji. Nazadnje je vse utihnilo.

Vladimir odprl je predalnice in omare ter začel pregledovati papirje pokojnikov. Bili so največ gospodarski računi in dopisovanja v raznih zadevah. Vladimir jih je raztrgal, ne čitajoč jih. Mej njimi našel je zavitek z napisom: „Pisma moje žene“. Z živim gibanjem čuvstev začel je prebirati jih Vladimir: pisana so bila za časa turške vojne in bila adresovana na vojsko iz Kistenjovke. Opisovala mu je vse svoje življenje na deželi in gospodarska opravila; z rahločutnostjo tožila je čez njeno ločitev in klicala ga domov v objetje dobre družice. V jednom je izjavila, da je v skrbeh za zdravje mladega Vladimira; v drugem veselila se je njegovih zgodnih zmožnostij in prorokovala mu srečno in sijajno bodočnost. Vladimir se je zamislil v branje; njegova duša se je utopila v svet rodovinske sreče,

in niti zapazil ni, kako hitro je pretekel čas: ura na steni odbila je najst. Vladimir stisnil je pisma v žep, vzel svečo in odšel iz sobe. V sobani spali so uradniki na tleh. Na mizi stali so kozarci in steklenice, ki so jih bili izpraznili, in silen duh po rumu čutil se je po vsej sobani. Vladimir šel je z mrzenjem mimo njih v predsobo. Tam je bila tema. Nekdo je, zagledavši luč, skočil s kota. Obrnivši se k njemu z lučjo, spoznal je Vladimir kovača Arhipa.

„Čemu si ti tukaj?“ vprašal ga je z začudenjem.

— Hotel sem . . . prišel sem poizvedeti, če so vsi doma? odgovoril je jecljajoč Arhip.

„A zakaj imaš sekire seboj?“

— Z kaj imam sekire? Kako hočem hoditi brez sekire? Ti uradniki so sami razbojniki, le pazi se . . .

„Ti si pijan, vrzi proč sekire in prespij se.“

— Jaz pijan? Ljubi gospod Vladimir Andrejevič, Bog mi je priča, da niti jedne kaplje nesem imel v ustih . . . in kako bi mi zdaj tudi moglo priti vino na misel? To je vendar nezaslišano: sodnijski uradniki hočejo posesti nas, sodnijski uradniki gonijo našo gospodo iz gospodske hiše . . . Oh, kako smrče ti vrage; vse bi vkupe pometal v vodo.

(Dalje prih.)

v Belemgradu, kateri se bodo postavili pred „preki sud“. Mej njimi se nahajajo: Pasić, Teodorović, Miloš Dević, profesor Geršić, Andrija Nikolić, Taušanović in profesor Gjaja.

Brat ruskega cara, veliki knez Vladimir, se mudi na Francoskem kot gost prezidenta Grevyja, s katerim vred se udeležuje lova pri Rambouillet-u. — Z osupnenjem se opaža, da hoče veliki knez Vladimir, dasi je bil vzprejel povabilo Berolinskega dvora, priti tja ob navzočnosti cesarjeviča Rudolfa, še le v nedeljo prispeti v Berlin, ko bode avstrijski cesarjevič tedaj bržkone že odpotoval.

Bolgarski d. plomatski agent v Carjemgradu, Kara-Mihajlov, izročil je ministru Said-paši naslednjo resolucijo svoje vlade. „Bolgarska vlada je voljna v vsakem okraji, koder prebivajo Moslemi, namestiti muhamedanskega sodnika, kateri se bode pridružil obstoječim sodiščem. Potem dovoljuje še daljno dobo jednega leta, v katerem se zamorejo muhamedanski izseljenci zopet vrniti na Bolgarsko ter posesti svoje imetje; v vsakem okraji, kjer bivajo Moslemi, pa se bode podprefektu pridružil po jeden muhamedanski pristav. Nasproti pa zahteva bolgarska vlada, da naj Porta odstrani dozdanje težkoče pri spremnih listih bolgarskih potovalcev po Turškem ter da se naj mej bolgarskim agentom in Porto v bodoče dopisuje v francoščini, in ne več v turškem jeziku.“

Dopisi.

Iz Višnjegore 6. novembra. [Izv. dop.] V navadi je sedaj že skoro, da pevci na grobeh svojih umrlih prijateljev na Vseh Svetnikov dan zapoje mile žalostinke, ter se s tem spominjajo dragih jim pokojnih. Tudi tu so se spomnili domači pevci, katerim je pomogel tudi tukajšnji gospod nadučitelj, prerano umrlega mladčeta J. St. Zapeli so mu na gomili mile nagrobnice: Blagor mu, Človek glej, Jamica tiha in Nad zvezdami. Ganili so glasovi slehernega, sosebno, ker je bilo malo slušateljev, katerim ne bi počivala katera v življenji draga oseba v hladnej zemljici.

Ko pa ravno dopisujem, naj mi bo dovoljeno opisati še jedno stvar, katera je za nas velevažna.

Bili so časi, ko je Višnjagora daleč slovela (?) zaradi slaboglasne „nemškutarije“! Da se je tako govorilo, gotovo ni nihče drugi bil uzrok kakor tedanji župan, kateri je nemški uradoval, akoravno nobeden odbornikov tega jezika niti zmožen ni bil, torej tudi čestokrat neso vedeli, kaj da so podpisovali. Ahi vse nepostavnosti navesti, katere so se takrat godile, ni mogoče; vse nemire in razprtije zabeležiti, katere je prouzročila zaradi „ohole nedvednosti“ prevzetna oseba župana „paragrafov“, ne bi zadostovalo deset števil „Slovenskega Naroda“! In kako je napredovalo mesto takrat? To ve sleherni prebivalec. Ko je omenjeni „gospod“ se odpovedal (ker je čutil vodo že v grlu), voljen je bil provizorično na njegovo mesto sedanji župan, vrl, za napredek mesta unet in naroden mož. On mnogo stori za mesto in storil bi še več, ko bi ne imel najhujšega nasprotnika v — „ranjkem“ županu, kateri vse napake sedaj pri županstvu vidi, ko je pa on sedel na starašinskem stolu, si ni bil lastnih veliko večjih nepostavnostij svesti. (Dokaz so računi) — Približale so se pa zopet volitve odbora in župana. Zatorej meščanje, bodite zavedni; volite moža, kateri združuje v sebi poštenje s skrbjo za vaš prid, in narodno zavest, a ne človeka, kateri skrbi le za svoj žep (na vaš račun) in si zatorej le iz sebičnih namenov toliko prizadeva, da bi ga volili. Spominjajte se na nekdanj, in ne dajte se pregovororiti ali prestrašiti s praznim grozenjem „alkohola polne glavice“! S tem koristite najprvo sebi, in tekom časa se bode tudi Višnjagora častno imenovala — pravo narodno mesto! — Resnicoljub.

Iz Gorjan 7. novembra. [Izv. dop.] Veselica našega „Bralnega društva“ v nedeljo 4. t. m. vršila se je v vsem povoljno. Tombola nam sicer ni dala prejšnjim jednakega dohodka, ker za taisto je na prostem zdaj prekratek čas, pod jedno streho pa za vse ljudi ni prostora; težko torej pričakujemo dovršenja „Narodnega doma“, s katerim bo odstranjen ta nedostatek in možno skrbeti še bolj za pouk in zabavo.

Veselica sploh ni imela nikakega dobičkarškega namena, temveč le namen zahvale, čestitanja in poslovljenja.

Mej govorniki omenim g. Žirovnika, ki je napravil prvo napitnico na Nj. Veličanstvo, katero v-elej in povsod blagovoljno pripoznava zasluge značajnih in za ljudsko prosveto trudečih se mož, in taiste odlikuje z očitnimi znamenji Najvišje Svoje zadovoljnosti; tako je torej Najvišja Nj. milost posvetila v naš „kot“; po tej napitnici zapela se je navdušeno „Cesarska pesen“. Druga napitnica bila je na odlikovanega g. Žumra. G. Žirovnik poudarjal je njegove zasluge kot župan in kot predsednik društva in se mu v imenu vseh zahvalil za neumorno delovanje v korist domače občine in za njegovo neustrašljivost proti nasprotnikom napredka domače omike; pevci zapeli so na to: „Za domovje!“ Zdaj se zahvali g. Žumer vsemu društvu, posebno pa odbornikom, pevovodji in pevcem, kakor tudi občinskim odbornikom za podpranje v njegovem delovanju; omenjal je zlasti, da je z nekim strahom o novem letu društvo ustanovil, ker je le malo privržencev imel, in mnogim se je vse to smešno zdelo: danes pa šteje društvo že 130 udov. Dalje je rekel, da Najvišje odlikovanje ne velja le njemu samemu, temveč vkupno vsem, ki z njim vred za občni blagor duševno in telesno kaj storé, in da je ponosen biti župan in predsednik takemu ljudstvu, katero je voljno vzprejeti vsak dober svet in izvršiti vsako, za domači kraj potrebno in naj si bo še tako težavno dejanje. Po tej napitnici zapela se je Nedvčlova „Mili kraj“. Zdaj so se vrstile napitnice: na preč. g. jubilanta K. Tedeškega, katerega god se je ravno obhajal, in kateremu so že na predvečer napravili pevci „podoknico“ s strelom, petjem in čestitanjem; izrekla se je posebno želja, da bi ga Bog ohranil nam še toliko časa, da bi še diamantno sv. mašo pri nas pel; dalje na pevovodja g. Žirovnika, od njegove strani pa na gg. pevce; vsako napitnico spremljali so burni „živio“-klici.

Konec zabave bilo je pa poslovljenje od g. kaplana Iv. Šlakarja, kateri se je že pri dopoludnji službi božji prav lepo poslovil; ta teden nas namreč zapusti in se preseli na Vrhniko. Hotel se je torej še od posamičnih osobno posloviti, zatorej nas je obiskal, in kar mu je bilo ta večer izraženo, naj velja še jedenkrat: Hvala mu za vsak trud njegovega šestletnega tukajšnjega službovanja, posebna hvala pa za podobe in lepo število knjig, ki jih je o svojem času daroval društvu; vselej in povsod naj ga spremljajo naše srčne želje, namen svojega poklica tako doseči, kakor se mu je posrečilo pri nas.

Iz Kranjskega okraja 6. novembra. [Izv. dop.] Kdor je čital v „Učiteljskem Tovarišu“ poročilo o letošnji učiteljski konferenci za naš okraj, se morebiti še spominja, kako je dopisnik k sklepu v 16. števil omenjenega lista udrihal po nekem kolegi, „ki seje nemir mej brati“ in ga gonil v drug kraj, voščé mu „srečen pot“. Kdo bi bil ta nesrečnež, ni vedel živ krst, ker ni nikdo kakega nemira opazil. Zato smo tudi v „Slov. Narodu“ od 21. septembra menili, da se gospod poročevalec, kakor nekdanj vitez „Don Quixote“ bojuje s praznimi strahovi. A ker je bil ovi dopis v znamenje, da se vsi učitelji ne slagamo z nazoni gosp. poročevalca, podpisan z „altera pars“, planil je gosp. poročevalec v 20. števil „Učit. Tov.“ po dopisniku, češ: „sam si si nastavlil limanice in se v nje tudi ujel. „Altera pars“ je, ki seje nemir mej nami.“ Ako pomislimo, da se „altera pars“ le v oziru knjižnične zadeve ni skladala z mnenjem g. poročevalca, in je vse njeno nasprotovanje bilo le v tem, da je pri konferenci neka učiteljica v jako uljudnem tonu izrazila željo, naj se v oziru knjižničnega zapisnika izvrši to, kar zahteva zakon, in so jej nekoji učitelji pritrdjevali, potem lahko sklepamo, na kakej trdeji podlagi bi bila stala „vzajemnost in prijaznost, ki je prejšnja leta vladala v našem okraji“, ako bi jo bil „dih prve sapice“ že omajal. Dalje pa tudi vidimo, kako malo more g. poročevalec ločiti stvar od osebe in kak mir mu je ideal. Vse naj ostane „in statu quo“, naj si bo dobro ali slabo; kdor pa se predrzne kaj oporekati, proč z njim, on seje nemir.

Kar pa zadeva druge dokaze v zadnjem dopisu g. poročevalca, se nam ne zdi umestno, spuščati se v kako daljno polemiko, ker to, kar g. poročevalec piše o knjižnici, je le prazno čenčanje, ki našega, na sam zakon oprtega zahtevanja ne more nikdar ovreči, in le opomnimo, da naše zahtevanje ni novo, temveč je že leta 1876. neki g. Železnogorski, ki je takrat o konferenci poročal, v svojem poročilu taisto nasvetoval. Sicer pa se z mnenjem g. Podratitovskega, da naj vsak, kdor se za to zadevo zanima, oba dopisa bere in sodi, popolnem skladamo in le dostavljamo, da se sodbe prav nič ne bojimo. Mi smo zahtevali le to, kar zakon že itak veleval, in smo to tudi v „Slov. Narodu“ stvarno in mirno razložili. Osobe se nismo dotaknili nijedne; bile so nam svete. Kako pa je odgovoril g. Podratitovski? Ker dejanj ovreči ni mogel, prišel je z osobnimi napadi in sumničenji. (Glej „Virček tam doli blizo Strmola“, o katerem tudi mi ne vemo, „kako ga je v razpravo prišutil in pricefal“, a to pa vemo, da je z njim svojega kolego, o katerem misli, da je oni dopis pisal, na jako nesramen način, dasi čisto po krivici napadel in to tako, da vsak, kdor pozna kraj, ve lahko tudi ime.) Z nasprotnikom pa, ki rabi tako umazano orožje, se ne maramo boriti. Toliko v odgovor gosp. Podratitovskemu.

A „Tovarišev“ poročevalec opomnil je tudi knjižnično komisijo, naj se še sama zagovarja; in na to je njen načelnik v 240. števil „Slov. Naroda“ res napisal kratek zagovor, ki se sicer odlikuje po večji dostojnosti in mirnosti, kakor „obramba“ g. Podratitovskega, a vender si tudi g. Pezdich ni mogel kaj, da ne bi tudi on, po vzgledu že imenovanega gospoda, v boljšo obrambo poslužil se sumničenja, če tudi le s kratko besedico „naročeno“ (sc. op-zko). Pri tem se ve, da ni pomislil, da se to z drugim galantnim opravičevanjem napram gospici kolegini jako malo ujema, ker jej samostalne misli pri izdelovanju referata odrekujeta. A ker je dopis v ostalem pisan mirno, odgovorimo mu sledeče: Vse nasprotovanje „alterius partis“ je bilo, kakor že omenjeno, le v tem, da so pri čitanju prvega konferenčnega poročila nekoji gospodje odobraval misel, naj knjižnična komisija skrbi za to, da dobi vsaka šola popoln zapisnik okrajne učiteljske knjižnice, kakršnega do letos nismo imeli, in to po krivdi komisije, ker ni vsako leto po okrožnici naznanjevala prirastek knjig. (Le ustmeno naštevanje nekojih važnejših del ne zadostuje niti zakonu niti učiteljem, ker neso vsi kamorni stenografi, da bi mogli v hitrosti naštetje knjige tudi zabeležiti.) A ker se nam je takoj potem razdelil na novo urejen zapisnik, ustregla nam je komisija celo prej, nego smo se nadejali in bili smo zadovoljni, ker s tem je bila vsa reč poravnana. Da se je pa potem ta zadeva v javnost spravila, nam je samim jako neljubo, ali krivi nismo mi, nego g. Podratitovskega zlovoljno pisano poročilo v „Učit. Tov.“, v katerem se nam je očitala nehvaležnost in druge nelepe čednosti. Da se pa na tako očitnanje vsak človek brani, je menda umljivo. A tudi v tej naši obrambi smo nedostatke pri naši knjižnici le toliko omenili, kolikor je to g. Podratitovski že sam, če tudi „bona fide“, storil. Ako je pa on komisijo tako po nepotrebnem in nespretno zagovarjal, mi ne moremo zato. Reč naj bo tedaj poravnana brez zamere. V bodoče pa razpravljajmo take stvari doma, in ne vlačimo jih brez potrebe v javnost. Ille ego.

Domače stvari.

— („Gelogen wie gedruckt.“) V „Tagespost“ oglasil se je dopisnik iz Ljubljane, ki pravi, da je pri zadnji slovenski predstavi gledališče bilo prazno („ziemlich leer“). Kako kosmato vest ima ta dopisnik, razvidi se iz tega, da je pol ure pred predstavo gledališče bilo razprodano, da ni bilo niti za parterre niti za galerijo več ustopnice dobiti. Na podlagi te laži treba soditi tudi ostale stavke dotičnega dopisa.

— (Pri dobrodelni loteriji skupne Notranjske) v prid „Narodnemu domu“ 2. dne septembra t. l. imeli smo 1598 gl. 41 kr. dohod-

kov in 714 gld. 85 kr. stroškov, torej čistega imetka 883 gld. 56 kr., katera svota je pri Notranjski posojilnici obrestovana. Razen tega imamo 20 svetilnic, katere bomo prodali ter znesek isto tako naložili. Več gospodov poverjenikov dolžuje nam na razpečanih srečkah 142 gld. 60 kr., kar je tudi uzrok, da ne položimo še danes čistega računa. Prosimo torej tiste gospode, kateri nam novcev še neso poslali, da to gotovo v kratkem storé, ker bi bili v nasprotnem slučaju primorani, njih imena pri razglasu našem objaviti. Ožji odbor.

— (Kuharica Trnovskega g. župnika), ranjena po neznanem zločinci, ima, kakor pripovedujejo zdravniki, jako malo upanja okrevati. Ker so pluća prebodena, trebalo bi v najsrečnejšem slučaju najmanj pet mesecev, da bi ozdravela.

— (Iz Tržiča) se nam piše v 6. dan t. m.: V ponedeljek jutraj ob 3. uri nastal je v bližnji vasi Kovor ogenj, in ker so ljudje še vsi trdno spali, pogorelo je dvema gospodarjema vse, jednemu pa pód in hlev. Zavarovani so bili vsi trije, pa škoda je grozno velika, ker temu, pri katerem je začelo goreti, je pogorela vsa živina: 9 govejih glav in 3 konji. Škoda se ceni na več kot pet tisoč. Kako je ogenj nastal, ni znano. Goreti je začelo nad hlevom. Brž ko ne so zažgali berači, ki prenočujejo po svilih. Sumi se pa tudi zločinska roka, ker je v pol leta pri tej rodbini že trikrat gorelo.

— (Vabilo na veseli večer), katerega priredi Tržaško pekovo pevsko društvo „Jadranska Zarja“ v nedeljo, dne 11. novembra v gostilni Al Tirolese Via del Ponte, za „Portico“. Veselice spored obseza petje in razne govore. Začetek točno ob 3½ uri popoldne. Udje so prosti ustopnine. K obilnej udeležbi vabi odbor.

— (Koledar s kašipotom po Trstu) bode še le sredi decembra gotov.

— (Razpisana služba.) Vsled naredbe poljedelskega ministerstva z dne 19. oktobra t. l. razpisano je mesto potovalnega kmetijskega učitelja za slovenske pokrajine na Tržaškem, Goriškem in v Istri. Plača 1000 gold., potovalni pavšal 600 gold. na leto, plačilen v mesečnih obrokih naprej. Prošnje, v katerih treba dokazati starost, dovršene študije, praktično izobraženje v kmetijstvu in znanje nemškega, v deželi navadnega slovanskega, deloma tudi laškega jezika, do 10. decembra t. l. na namestništvo v Trstu. Prednost imajo prosilci, ki so izpit o kmetijstvu napravili na kakej poljedeljske srednje šoli, ali samo za sadje in vinorejo na „k. k. Hochschule für Bodencultur“ na Dunaji. — Obile pritožbe slovenskih listov, osobito pa interpelacija, stavljena v deželnem zboru Goriškem, imele so srečen uspeh.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Beligrad 8. novembra. Oddelek srbske vojske je na maršu pri Banji zadel na ustaše, začel takoj streljati ter ubil šest puntarjev. Uporniki so takoj razobesili parlamentérno zastavo, javili, da se udajo in prosili za amnestijo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
7. nov.	7. zjutraj	729.76 mm.	+ 9.6°C	sl. szh.	obl.	13.80 mm.
	2. pop.	731.41 mm.	+ 12.2°C	sl. szh.	obl.	
	9. zvečer	733.07 mm.	+ 12.1°C	sl. szh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura + 11.3°, za 5.7° nad normalom.

Naznanilo.

Vsled višje cene pri premogovih jamah primorani smo od denšnjega dne naprej pri prodaji premoga sledeče cene ustanoviti, in sicer pri naročilih:

50 ko. = 1 colni cent	à 50 kr. za 50 ko. }	premoga	in à 52 kr. za 50 ko. }	presjanega
500 „ = 10 colnih centov	à 48 „ 50 „ }	premoga	in à 50 „ 50 „ }	blaga.
1000—1250 ko. = 20—25 colnih centov	à 47 kr. za 50 ko. premoga.			
2000—2500 „ = 40—50 „	à 46 „ 50 „ }			
5000 „ = „	1/2 vagona	à 44 „ 50 „ }		
10000 „ = „	1 vagon	à 43 „ 50 „ }		

V Ljubljani, v 5. dan novembra 1883.

Ljubljanski prodajalci premoga.

(724—1)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Dunajska borza.

dne 8. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 60
Srebrna renta	79 „ 40
Zlata renta	9 „ 90
5% marcna renta	93 „ 30
Akcije narodne banke	839 „ —
Kreditne akcije	277 „ 70
London	120 „ 40
Srebro	— „ —
Napol.	— „ 57
C. kr. cekini	— „ 71
Nemške marke	9 „ 10
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 169
4% avstr. zlata renta, davka prosta	98 „ 60
Ogrska zlata renta 6%	119 „ 80
„ „ 4%	86 „ 75
„ „ 5%	85 „ 25
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ —
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 „ 25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	103 „ —
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104 „ 75
Kreditne srečke	100 gld. 168
Rudolfove srečke	10 „ 19
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 106
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	217 „ 80

Poslano.

(4—33)

GLAVNO SKLADIŠTE

MATTONIJEVE

GISSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,

! kas izkušan lek proti trajnom kašlju plućevine !

želudca bolesti grkljana ! proti mēhurnim kataru,

kas ! elastioah za (PASTILLEN)

malaz se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Na etiketo in zamah, kakor kaže podoba, treba ostro paziti.

MATTONI'S GISSHÜBLER

Čevljarji

se vzprejemajo ter dobé trajnega dela v

D. H. POLLAK-ovi tovarni čevljarskega blaga poley Gradca. (721—2)

Tuči:
dne 7. novembra.
Pri stonu: Oelme iz Budimpešte. — Preisberger iz Gradca. — Fuchs z Dunaja. — Gasser iz Gorice. — Frey z Dunaja. — Hewitz z Dunaja. — Vitez pl. Ga. bolni iz Ljubljane. — Rihla z Dunaja.

Vožne liste
nemške in nemško-slovenske
prijoroča po najnižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

Slika pesnika S. Gregorčiča

dobiva se na fin in močen papir tiskana v „Narodnej tiskarni“ — Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Družec

s kakimi 3000 gld. gotovine se išče za solidno in jako zdavno obrt. — Osočno sodelovanje se sicer želi, a ni nogoibno potrebno. Prijazne ponudbe vzprejema upravništvo tega lista z naslovom: „Compagnon“. (725—1)

999

starih mernikov tepega letošnjega

brinja

je za kupiti pri

(723—1)

Alojziju Domicelj-u v Zagorji pri Št. Petru.

V najem

se daje takoj

gostilna

v najprilicnejšem in ugodnejšem kraju, tik farne cerkve in nasproti c. kr. uradov v Gorenjem Logatcu pod najugodnejšimi pogoji na več let. — Natančni pogoji se zvedó pri lastniku

Andreji Marinko-tu

v Gorenjem Logatci.

(707—3)

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

je izšel in se dobiva Turgenjeva roman: NOV. Preložil M. Málvrrh. Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr.

Za nižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstvo z grozdom na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr.
II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna povest, spisal J. Jurčič. Velja . . . 25 kr.
III. zvezek, ki obsega: Prvi poljub, novela, spisal J. Skalec. — Na črni zemlji, novela, spisal J. Skalec. Velja . . . 15 kr.
V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr.
VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal H. Revière, poslovenil Davorin Hostnik. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal E. Laboulaye, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 15 kr.
Za vseh 5 zvezkov naj se priloži še 15 kr. poštnine, za posamezne zvezke 5 kr., za „Nov“ pa 10 kr.

„PATRIA“

vzajemno-zavarovalna banka za življenje na Dunaji.

Vodstvo: I., Nibelungengasse 7, v lastnej hiši.

NAZNANILO.

Priobčujemo s tem, da smo izročili gospodu

Josipu Prosenc-u v Ljubljani, Slonove ulice št. 52.

glavno zastopstvo

za Kranjsko, Koroško, Južno-Štajersko in Primorsko

ter prosimo p. n. občinstvo omenjenih pokrajin, da se blagovoli v vseh „Patrio“ zadevajočih slučajih odslej obračati do g. Josipa Prosenc-a.

Na Dunaji, v 24. dan oktobra 1883.

Vodstvo.

Oziraje se na predstojajoče naznanilo, usojam si p. n. občinstvo opozarjati, da vzprejema zavarovalna banka „Patria“ vsakršna zavarovanja kapitalij in rent, zadevajoča človeško življenje, kakor tudi osnovo in upravo preživetnih blagajnic (asocijacij), ter sem za vzprejemanje zavarovalniških naročil otvoril

svojo pisarno v Slonovih ulicah št. 52.

Z odličnim spoštovanjem

Josip Prosenc.

(700—3)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.